

Politični razkolnik!

Radičevci in pribičevčevci so proglasili bojkot. Vse, kar ni hrvaško, za nje ne obstoja. Seveda se ta stvar ni posrečila, ker so Hrvatje sami pametni dovolj, da ne nasedajo tej — skrajno nepremišljeni gonji. Potreba pa je pogledati, kdo je v Jugoslaviji od početka do danes in bi rad tudi v bodoče bojkotiral vsako delo državne politike in državnega gospodarstva.

Pribičević — povzročil bojkot političnega dela.

Ko je bila ustanovljena naša država, je bilo toliko perečih vprašanj, ki jih je bilo treba nujno, nujno rešiti. Vse bi se dalo od začetka dobro urediti, politično, socialno, narodnostno in gospodarsko. Pa je nastopil Pribičević s svojimi hlapci. Očrnil je Hrvate in Slovence, da smo izdajalci, avstrijakanti itd. Hotel je, da bi — bojkotirali vsako delo v državi, ker le na ta način bi on postal in ostal politično močen. Hotel je političen razkol. Slovenci mu nismo nasedli. Previdna politika dr. Korošca je preprečila njegovo zlobno nakano. Nasedli pa so Hrvatje pod Radičem. Bojkotirali so leta in leta vsako sodelovanje v državni politiki. Bili so doma. Uspeh tega razkola — izguba za Hrvate in za državo. Ko pa je leta 1925 Radič šel vendarle v Beograd, ni Pribičević opustil te misli, da jih zopet iztera iz Beograda.

Pribičević je hotel — razkoll

Lahko mirno rečemo, da je Pribičević ravno zato tako poostiril odpor proti vladi v narodni skupščini, da bi naredil zopet razkol med državljani naše države. Upal je, da bi v tem slučaju zopet prišel do politične moči. Razkol se mu je posrečil s tem, da je razdražil duhove do skrajnosti, kar je rodilo zločin dne 20. junija. Kralj je hotel, da se da popolno zadoščenje za zločin Radiča tudi na političnih tleh. Ponudil je predsedstvo vlade — Radiču! Odgovoril je Pribičević: Ne! Kralj je hotel nadalje nevtrarno vladati pod Aco Stanojevičem ali pod komurkoli, toda namesto Radiča je odgovoril Pribičević: Ne! Vedno ta: »ne! In to zaradi tega, ker Pribičević hoče razkol. Razkol pa hoče, da zastaja delo za napredek države, da pa on zopet pride do politične moči.

Pribičević po hrbtu Hrvatov v sedlo!

Pribičević je znova zapeljal radičevce v to, da ostajajo doma in ne sodelujejo več pri delu za ureditev in napredek države. Doma ostati je lahko, nazaj iti bo težko. Čim prej se to zgodi, tem bolje, ker enkrat se bo vendarle moralo. Da se pa to dosedaj še ni zgodilo, je kriv Pribičević. On je razhujskal Hrvate do skrajnosti, on jih drži doma, on hoče, da bi zopet zavladovala doba batin, pobojev in pokola med državljani. In Hrvatje so toliko neprevidni, da držijo hrbet, da služijo Pribičeviću za to, da bi zopet prišel — v sedlo.

Izložimo delomrznega razkolnika!

Med zastopniki hrvaškega naroda je dosti takih, ki uvidijo, da je ta bojkot sodelovanja Hrvatov pri državni upravi največje zlo ne le za državo, ampak tudi za Hrvaško posebej. Hrvatje uvidevajo, da je njihova nesreča od začetka — politični razkolnik Pribičević. Da bodo Hrvatje dobili še večji pogum tudi javno nastopiti zoper njega, je potrebno, da tudi Slovenci izložijo — političnega razkolnika in njegove hlapce iz političnega življenja. Ker je ta človek predrzen dovolj, da upa v našo sredino priti sejat seme političnega razkola in svojega lažidemokratskega plevla, mu glasno povejmo: **Izgini iz Slovenije! Tu ni mesta za te in tvoje hlapce!** Šumadijci so te dni obsodili tega svojega ovaditelja, obsodi ga naj še Slovenija, da ga konečno obsodi tudi Hrvatska, ki ima največjo pravico in dolžnost za to!

»Ti, naroči, naroči« Slovenskega Gospodarja na moj naslov, »Kmet. list« je menda izdihnil, ko ga ni več — tako je rekel znancu neki radičev, ki ni dobil več lista. Njega pa so slišali tudi drugi okoli stoječi in razvil se je razgovor.

»Izdihnil še ni, upamo, da pa bode kmalu, pretekli teden le zato ni prišel, ker je bil konfisciran.«

»To mora biti visoko odlikovanje, ko je tako čudna in dolga beseda«, je dejal šaljivec, ki pa res ni vedel, kaj ta beseda pomeni.

»Konfisciran je bil, to pomeni, da je pisal take laži, da mu je policija zasegla vse izvode, in da se list ni smel poslati naročnikom. Tudi sodišče je potrdilo, da je policija pravilno ravnala. Laži, ki jih je ta list napisal, so bile namenjene, da bi hujskale zoper red in mir v državi.«

»Zdaj razumem, kaj se je zgodilo«, je dejal šaljivec, ki je bil zopet dobro razpoložen. »Kmetijski list« je dobil hudo bolezen. Jezik mu je otekel tako, da mu je segal do tal in se je za njim vlekel. Treba je bilo operacije. Izvršila se je po policijski sablji. Jezik je sedaj krajši.«

»Ti pač take resne reči vedno na šalo obrneš«, ga je zavrnil resni župan, ali drugi pa so se mu iz vsega srca smejali. Šaljivec pa je postal na videz hud:

»Kako moreš ti »Kmetijski list« imenovati resno reč? Ali te je najel za advokata? Se zelo motiš! On pokliče advokata — iz Pariza!«

»Pa res, ali bodo za pravdo Radič-Račič ali Beograd—Zagreb res poklicali advokate iz Pariza?«

»Res, res«, je dejal gospodar. »Ko so to najprej Srbi polzkusili in dobili nekega dobrega advokata za to, so v Zagrebu zagnali strašen krik. Istočasno pa so sami tudi poiskali enega v Parizu. No, vsak po pol milijona, do enega morda, bosta gotovo zaslužila!«

»Naši advokati bodo pa lahko zraven gledali«, je hitro pripomnil šaljivec.

»So res malo nevoljni, da se iz tujih držav kličejo advokati, ko jih radičevska stranka ima, čeprav je seljaška, toliko, da se kar tepejo za predsedstvo. Za dr. Mačka je treba zdaj delati grozovito reklamo, ker kmetom le ne gre v glavo, tudi na Hrvaškem ne, zakaj bi moral v seljaški stranki biti advokat — predsednik!«

»Mi tega ne razumemo«, je planil z besedo vmes šaljivec, »a zdi se mi, da je moda danes taka, da je vse narobe prav! To je najbrž moda — iz Pariza!«

»Čenča«, ga je zopet zavrnil župan, »moraš vedno vmes govoriti, pazi, da ne stakneš one bolezni od »Kmetijskega lista«, pa bodo tebe tudi konfiscirali!«

»No, naše občinske sablje se pa ne bojim! Zadnjič smo jo hoteli za igro porabiti, pa je nismo mogli iz nožnice potegniti! Sicer pa je to za našo občino dobro znamenje. Shranimo je — za spomin na hude čase!«

Šaljivcu ni bilo mogoče blizu priti, zato je župan raje zasukal pogovor na drugo stran in je vprašal:

»Ali so šli sedaj radičevci v — Beograd?«

»Seveda niso šli. Pišejo celo, da je sploh nemogoče dobiti zadoščenja za 20. junij. Šli so v Prago. Oni, ki so pa doma ostali, so sklenili zbrati se dne 20. oktobra v Zagrebu. Edina vez z Beogradom je to, da redno dvignejo — dnevnice. Sliši pa se, da bodo nekateri poslanci na svojo roko šli v Beograd, da jih je kakih 20 do 30, ki nočejo take politike, kakor jo uganjata dr. Maček in Pribičević. Ako se to zgodi, tedaj bodo ostali — izgubili ves političen vpliv in bodo blamirani pred ljudstvom in svetom.«

Šaljivec se je zopet okorajžil. Vstal je, dvignil klobuk in dejal:

»Za te poslance, ki ostajajo doma, namesto da bi delali v skupščini, velja ona pesem:

»Kdor ni za drugo rabo,
naj varje dom in babo.«

Splošen smeh je zaključil razgovor o politiki, nakar je prišel na vrsto pogovor o trgatvi.

Vsaka slovenska hiša naj ima novo barvano Slomškovo sliko!

Naročajo se pri upravi „Našega doma“
v Mariboru, Aleksandrova cesta šte. 6/1.